

SPREKEN MET EN OVER GOD

DOMINICUSFEEST

DATUM	8 & 9 augustus 2020
VOORGANGERS	Anneke Grunder o.p. & Jan Laan o.p.
EERSTE LEZING	1 Koningen 19, 9-13
EVANGELIE	Matteüs 14, 22 - 33

OVERWEGING

Wij tekenen heiligen graag in hun grootheid en hun kracht. En dat is niet zo vreemd. Ze zijn ons immers tot voorbeeld en inspiratiebron. Maar iedereen maakt vroeg of laat moeilijke dingen mee. En geen mens is altijd sterk, gelukkig niet, zou ik willen zeggen. Want wie zijn pijn en moeite niet erkent, loopt aan iets wezenlijks voorbij. En dat heeft meestal kwalijke gevolgen.

ik vermoed dat ook de heilige Dominicus momenten van uitputting, onzekerheid en zelfs angst heeft gekend. Hij heeft wat afgelopen op zijn prediktochten en de tijd waarin hij predikte was niet gemakkelijk. De Katharen werden vervolgd, en Dominicus liet zich met hen in, wilde hen terugbrengen in de kerk. Op veel plaatsen werd gevochten tussen Katharen en wereldlijke en kerkelijke leiders. Je kon zo maar tot de 'tegenpartij' gerekend worden. Dominicus reisde vredelievend en zonder wapens door die gebieden. Zijn enige bescherming was zijn habijt. ..

Ook Elia kende momenten van grote moeite. 'God is de Ene van Israël' betekent zijn naam. En dat verkondigde hij ook aan zijn volk. Maar dat volk hechtte vaak meer geloof aan de Baäl, de god van de macht, die regeert door onderdrukking, de God die angst zaait, dan aan de Eeuwige die bevrijdt.

En nu wordt Elia bedreigd door Koningin Izebel, de wereldlijke vertegenwoordigster van de Baäl. Hij ziet die situatie ten volle onder ogen. Hij zoekt zijn weg door de woestijn. Daar staat hij nu op de berg van God, op zoek naar de Eeuwige, op zoek naar toekomst. Dan gebeurt het, in de nacht: de Barmhartige richt zich tot hem: 'Elia, wat doe je hier?' Elia breekt, stort zijn hart uit. Hij legt zijn frustratie en machteloosheid voor aan de Eeuwige. Dat is bidden! Bidden met heel je hart. Dat is je toevertrouwen aan Hem die groter is dan jijzelf.

Ook Jezus bidt - na gedane arbeid - in de nacht, alleen en teruggeworpen op zichzelf, tot zijn Vader. Papa noemt hij de Eeuwige.

Ik stel me voor dat ook Dominicus zo in oprechtheid gebeden heeft. Van hem wordt gezegd dat het lijden van anderen hem aangreep, en dat hij- net als Elia en Jezus – vooral 's nachts hartstochtelijk bad om hun heil en dat van hem en zijn medebroeders.

Maar dat bidden is geen zoete troost! Dat blijkt wel uit de reactie van de Eeuwige op het gebed van Elia. Hij roept hem op: 'Kom naar buiten! Zet je niet klem in je frustraties, laat je aan mij zien: ik kom je tegemoet!'

Maar die 'coming out' niet vanzelf in dat proces van ontmoeting gaan, net als bij velen van ons die zoekende zijn, alle dan geldende Godsbeelden aan flarden! Daar moeten we doorheen.

God blijkt niet in de storm te zijn, niet in de aardbeving en niet in een laaiend vuur.

Hij moet het niet hebben van de grootsheid van imponerende natuurbeelden. Hij meldt zich in het gefluister van een zachte bries, als een aanraking, strelend bijna, teder als een betrouwbare metgezel. En Elia herkent dat gefluister als Gods liefdevolle nabijheid.

Hij gaat naar buiten en laat zich aan Hem zien. Hij bedekt daarbij zijn gezicht met zijn mantel, want juist in die tederheid is God te indrukwekkend om voluit in het gezicht te zien. Maar het hart heelt en hij weet zich gekoesterd en gedragen!

Wie die ervaring doormaakt weet zich geborgen en gevoed, en is – ook in moeilijke tijden – geworteld in het leven. Wie dat gegeven is, is een rijk mens!

Vanuit die kracht leeft ook Jezus. Tot in het diepst van de nacht, daar waar een mens alleen is met zichzelf, ontmoet hij zijn vader in stille verbondenheid. Zo moet ook Dominicus in de rust van de nacht, alleen met zichzelf en God, gebeden hebben, in overgave. Het voedt ons en helpt om het leven aan te kunnen.

We zien dat gebeuren bij Jezus: als er storm opsteekt in het leven van zijn leerlingen komt Jezus over het water naar hen toe. Hij weet zich in alle turbulentie van het leven gedragen door de Eeuwige zelf. Dat is zichtbaar en het werkt aanstekelijk. Petrus wil hem tegemoet lopen en Jezus nodigt hem daartoe uit! Petrus komt ook en wandelt over het levenswater. Maar als hij zich realiseert hoe krachtig de tegenwind is, zakt hij in angst weg; En dan is daar dat prachtige beeld: Jezus trekt Petrus omhoog uit het water en zegt: 'Waarom twijfel je?' Met andere woorden: vertrouw nou maar, vertrouw je toe aan het Leven dat van God komt, het water van je leven zal je dragen!' En dat wordt ook ons, leerlingen van Jezus, in deze roerige tijd toegeroepen.

Zo heeft Dominicus ook geleefd: Hij zocht zijn weg, niet altijd precies wetend, maar, vanuit een biddende levenshouding, beslissend met het hart. Zo heeft hij een gemeenschap van de grond getild die in een tiental jaren uitgroeide tot een Orde van betekenis.

Mogen wij als Dominicaanse mensen net als Jezus, Elia en Dominicus, leven vanuit dat vertrouwen, ook nu we opnieuw onze toekomst moeten doordenken.

Moge dat vertrouwen ons brengen tot daden van liefde en hoop, van verbondenheid en gemeenschap. Dan zal er ook nu voor ons toekomst zijn, Gods toekomst, Gods rijk in wording.